

РЕШЕНИЕ

№ 7242

гр. София, 21.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **7824** по описа за **2013** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Т. Н. Г. от [населено място], [улица], № 55а, ап.№ 8, чрез процесуален представител адв. Ю. С. от САК, срещу решението от 22.05.2013 г., постановено по н.а.х.д. № 106/2013 г. от 98-ми състав на СРС, НК.

С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление /НК/ № 23-2306231/10.08.2012 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция на труда - Софийска област”, с което на касатора на основание чл.416, ал.5, от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1 500 лв., за нарушение на чл.62, ал.1, във вр.чл.1, ал.2 КТ.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Поддържа се, че не е налице нарушение на трудовото законодателство. Прави се довод за явна несправедливост на наложеното наказание.

Ответникът- редовно призован не се представлява и не заявява становище по жалбата. Представителят на СГП счита, че касационната жалба е неоснователна и решението на Софийския районен съд следва да бъде оставено в сила.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за

това преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 от АПК, съдът като касационна инстанция се произнася само по посочените в жалбата касационни основания. Разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН препраща към касационните основания, изброени в чл. 348, ал.1 НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Посоченото касационно основание в жалбата „необоснованост” не попада в кръга на валидните касационни основания по чл. 348, ал.1 НПК, поради което не следва да бъде обсъждано от настоящия съд. От друга страна обаче, съгласно ал. 2 на същата норма следва да следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. АССГ намира, че решението на Софийския районен съд е валидно, постановено е от законен състав в рамките на правораздавателната власт. Решението е допустимо, постановено е при надлежно упражняване на правото на жалба срещу наказателно постановление № 23-2306231/10.08.2012 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция на труда - Софийска област”.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства.

От събраните по делото доказателства се установява по безспорен начин, че на посочените в акта дата и час касаторът е извършил визираното нарушение. За да направи този извод, първоинстанционният съд е имал предвид събраните по делото писмени доказателства, както и показанията разпитания свидетел Р. Р.. Установено е, че при извършената проверка на 25.07.2012 г. е констатирано, че лицето Сами М. Д. работи на четири часа като зидар, с почивни дни събота и неделя и трудово възнаграждение 10 лв. на ден, при липсата на трудов договор. С това касаторът, в качеството му на работодател и физическо лице, възложител на обекта е нарушил нормата на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал. 2 КТ, поради което съдът намира, че правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Неоснователно е оплакването за липса на административно нарушение, основаващо се на сключен между касатора и Д. граждански договор. Този довод на защитата на касатора е направен и пред въззивната инстанция, която го е анализирала подробно и аргументирано и е достигнала до изводи, които настоящата инстанция споделя напълно. Изпълняваната от Д. работа не е за постигането на конкретен резултат, както е при гражданските договори, а се касае до многократна и повтаряема престация на работната сила, с всичките елементи на трудово правоотношение. Уговорена е именно престацията на работна сила, а не на краен резултат, поради което отношенията следва да бъдат уредени съгласно Кодекса на труда.

Неоснователно е и оплакването за явна несправедливост. Наложено административно наказание „глоба” е в превидения от закона минимум, поради което, не може да бъде намалявано от съда.

Настоящата инстанция намира, че АУАН и НП са съставени в срок, от надлежен орган, в предвидената от закона форма, подписани са съгласно изискванията на закона, дадена е възможност за възражения на нарушителя и съдържат реквизитите, посочени в чл. 42 и чл.57 от ЗАНН и не са допуснати нарушения, водещи до отмяна на постановлението.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК , вр. с чл. 63,ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, I-ви касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 22.05.2013 г., постановено по н.а.х.д. № 106/2013 г.
от 98-ми състав на СРС,НК.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: